

Debattkultur

Vi må tåle litt temperatur i den offentlige debatten

Sigmund Karterud

MD, PhD, professor i psykiatri, Institutt for mentalisering

wkarteru@online.no

Kristin Alve Glad hadde i marsutgaven av Psykologtidsskriftet en artikkel med overskrift «Epistemisk mistillit». I en kommentar tillot jeg meg å kritisere begrepet. Kristin Alve Glad svarer med å utdype kasusillustrasjonen, men er taus om min begrepskritikk. Personlig mener jeg en debatt om begrepet er viktig fordi det har blitt populært, samtidig som det er tvilsomt om det tilfører noe nytt. I verste fall kan det føre oss på villspor. Kristin Alve Glad hefter seg i stedet ved at jeg omtaler hennes klients vansker som «personlighetsproblemer», og antyder at det er etisk betenkelig. Jeg må innrømme at det virker underlig på meg å dra etikk-kortet når noen i et psykologtidsskrift bruker ordet personlighetsproblemer om det en forfatter beskriver som sin psykoterapiklients vanskeligheter. Hvorfor skriver man når man ikke tåler den slags kommentarer, og hva slags offentlighet er det man ønsker seg da?

En som ikke er redd for temperatur i offentlige debatter, er professor Paul Moxnes (2021). Han svinger seg opp til store retoriske høyder når han utbasunerer at det ikke var noe galt med president Trump. Han var bare en «avatar», skapt av millioner av amerikanere som hadde et enormt behov for en løgner i Det hvite hus. Det er vanskelig å ta Moxnes på alvor her. Her har individuelle personlighetsegenskaper forsvunnet i et sosialpsykologisk hokuspokus. Vipps var de borte. Individet er skapt av massenes behov for dyproller. Paul Moxnes er glad i og har skrevet mye om eventyr. Konspirasjonsteoretikere liker også eventyr. Personlig er jeg mer interessert i virkeligheten og finner det betryggende at det nå er en person med sunne personlighetsegenskaper som styrer i Det hvite hus.

Referanser

Moxnes, P. (2021). Kunsten å lyve så mange nok tror det. *Tidsskrift for Norsk psykologforening*, 58(5), 403–405.